

«Εἰς τὰ μέρη ὅθεν διήλθεν ὁ σίφων οὗτος, λέγει ὁ Πντὴρ Βόσκοβικ, ὁμιλῶν περὶ τοῦ σίφωνος τοῦ ἐν Τοσκάνῃ τῆς Ἰταλίας Ἀρετίου (*Arezzo*), ἡ οὐρά του διεχάραξεν εἰς τοὺς σιτοφόρους ἀγροὺς δρόμον εὐθύτατον ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἔγεινεν ὑπὸ τῶν θεριαστῶν· οὐ μόνον δὲ κατέστρεψε τὸν σίτον, ἀλλ' ἔτι συνεσώρευσεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ποσότητα ἄμμου καὶ χώματος ἕως εἰς ὕψος ἑνὸς ἀνθρώπου.

«Εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Φαλτόνα ἐξερρίζωσε κατ' εὐθείαν γραμμὴν τετρακοσίας καστανέας, καὶ τὰς μετήνεγκεν εἰς μακροτάτην ἀπόστασιν. Δύο βοσκόπουλα καταφυγόντα κάτωθεν ἑνὸς τῶν δένδρων τούτων μετεωρίσθησαν μετὰ τοῦ δένδρου εἰς ὕψος βολῆς πυροβόλου, καὶ εἰτα ἔπεσαν κατὰ γῆς ἄνευ καιρίας πληγῆς· ἀλλαχοῦ δὲ τέσσαρες χῆνες ἀνηρπάγησαν, ὧν ἡ μία ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἑνὸς ἱππέως.»

5

Ἐνίοτε ὤφθησαν χῶραι κεκαλυμμέναι σχεδὸν ἀκαριαίως ὑπὸ πλείστων ὅσων ζωφίων. Εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶναι ὅλως ξένοι οἱ σίφωνες. Πρὸς τοῦτο σπεύδωμεν νὰ παραθέσωμεν τόδε τὸ παράδοξον γεγονός :

Τὴν 13ην Σεπτεμβρίου 1835 σίφωνες κατέστρεψε τοὺς δῆμους *Caux* ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ *Couché*, καὶ *Champagné-saint-Hilaire*. Ἡ διεύθυνσις του ἦτο ἀπὸ τοῦ νοτιοδυτικοῦ πρὸς τὸ βορειοανατολικόν, καὶ ἐπροξένησε πολλὰς βλάβας καὶ ζημίας· δένδρα ἐξερριζώθησαν ἢ ἐθλάσθησαν, οἰκίαι ἐκρημνίσθησαν. Εἰς τὸν τελευταῖον δῆμον ἐμετεώρισεν ὅλον τὸ ὕδωρ τενάγους τινὸς καὶ ὅλους τοὺς περιεχομένους ἐν αὐτῷ ἰχθῦς· τὰ ἔρριψε δὲ εἰς μιᾶς καὶ ἡμισείας λεύγας ἀπόστασιν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν αὐτόπτων μαρτύρων τῆς ἰχθυολογικῆς ταύτης βροχῆς.

Μία τῶν σημαντικωτέρων ἐνεργειῶν τῶν σιφώνων εἶναι ἡ διάσχισις τῶν δένδρων εἰς πέταυρα λεπτὰ καὶ ἐπιμήκη, ἢ εἰς ἕνας ἐν

εἶδει σαρώθρου. Τοῦτο βεβαίως προέρχεται ἐξ ἡλεκτρικῆς διαβάσεως, δι' ἧς ὑψοῦται ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐσωτερικοῦ χυμοῦ τῶν δένδρων. Αὐτὸ δὲν εἶναι δυσχερὲς νὰ τὸ καταλάβῃ τις· διότι, ἐὰν τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα εἶναι ὅπως οὖν ἔμμονον, θὰ ἀνυψώσῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ χυμοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ τάσις θὰ διασχίσῃ εἰς πέταυρα ἢ ἐτι λεπτότερα τεμάχια ἅπασαν τὴν ξυλώδη ὕλην τοῦ στελέχους εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι μᾶλλον πεφυκνωμένη. Πολλάκις, τῆς ἡλεκτρικῆς ἐκκενώσεως οὗτης ἀνεπαρκούς, εὕρισκονται ἐν ἡ δύο λωρῖα ἀπεσπασμένα, δένδρον τι διεσχισμένον εἰς δύο ἢ τέσσαρα ἢ καὶ πλείονα μέρη.

Τὰ παλαιὰ ξύλα, ὡς τὰ οἰκοδομήσιμά τὰ ἐστεγασμένα καὶ ἄγαν ξηρά, τὰ ὅποια δὲν εἶναι πλέον ἡλεκτραγωγὰ, οὐδέποτε διασχίζονται εἰς πέταυρα. Ὅταν, κατὰ περιστάσιν εἰδικὴν καὶ ἐξαρτωμένην ἐκ τοῦ τόπου ἐνθα εὕρισκονται ταῦτα τεθειμένα, κεραυνοβοληθῶσι κατὰ ἱκανὴν μάζαν, παρατηροῦνται ἐπ' αὐτῶν σημεῖα ἀπανθρακώσεως, καὶ οὐχὶ διασχίσεως· τὰ ἥττον ξηρὰ ἢ τὰ παλαιὰ ταῦτα ξύλα, δυνάμενα νὰ ἐπιτρέψωσι μικράν τινα ἐκροὴν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, παρουσιάζουσι μεσάζοντα ἀποτελέσματα.

Ἐκ τῆς Γαλλικῆς.

Ὑπὸ Σ. Ι. Κεσσίσουλου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ ΕΝ Τῇ ΑΣΦΥΞΙΑ ΚΑΙ Τῇ ΣΥΓΚΟΠῇ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ ΠΑΚΙΝΗ.

Χάριτι τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ὁμήρου καὶ ἰδίως τῶν παρ' ἡμῖν συναδέλφων τῶν ἀγροδόκτων τὴν μέθοδον τοῦ Πακίρη μεταφέρω ἐκ τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ Φύσις, τὸ ἐπόμενον περὶ αὐτῆς ἀρθρον τοῦ Δρος Βαδέρου, ὑπερ εὐχομαι νὰ

συντελέση κατὰ τῆς βαρβαρίου καὶ ὀλεθρίας μεθόδου, ἥτις, δυστυχῶς, ἀριθμεῖ ἐτι παρ' ἡμῖν ὁπαδοὺς, μεταξὺ τῶν ἀπλουσιτέρων, δι' ἧς οἱ καταποντισθέντες ἀναρτῶνται ἐκ τῶν ποδῶν πρὸς ἀποβολὴν δῆθεν τοῦ ἐν τοῖς πνεύμοσι καὶ τῷ στομάχῳ αὐτῶν ὑγροῦ, οὗτινος ἡ ἐν τῷ σώματι διαμορῇ θεωρεῖται ὡς ἡ μόνη καὶ κυρία αἰτία τοῦ θανάτου.

Ἄπο πολλῶν ἤδη ἐτῶν ὁ ἐν Φλωρεντίᾳ Δωρ Φίλιππος Πακίνης ἐφιστὰ τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῆς ἰδίας μεθόδου περὶ τῆς μηχανικῆς ἀναπνοῆς ἐν τῇ ἀσφυξίᾳ καὶ τῇ συγκοπῇ, ἣν δι' ἀξιεπαίνων προσπαθειῶν καταγίνεται νὰ διαδώσῃ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον κύκλον. Εἰς τὴν παρ' ἡμῖν δὲ γνωστοποίησιν αὐτῆς ὠφέλιμον ἐκρίναμεν νὰ συντελέσωμεν ἀποβλέποντες εἰς τε τὴν ἀπλότητα αὐτῆς καὶ τὴν εὐχέρειαν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς, ὡς καὶ εἰς τὰς πολυαρίθμους ἐπιτυχίας τῆς.

Κατ' αὐτὴν ὁ ἐκ καταποντισμοῦ ἢ ἀσφυξίας νεκροφανῆς, ἀφοῦ τεθῇ ἐπὶ μετρίως ἐπικλινούς ἐπιπέδου καὶ ἐλευθερωθῶσιν ὁ λαιμὸς, ὁ θώραξ καὶ ἡ κοιλία αὐτοῦ ἐκ τῶν δεσμῶν ἢ τῶν φορεμάτων ὑφ' ὧν συσφίγγονται, ἀνοίγεται τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἀφαιροῦνται ἐκ τοῦ φάρυγγος τὰ τε ἐν αὐτῷ ἀλλότρια σώματα καὶ ἡ ἀφρώδης ὕλη· τὸ δὲ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν ἐλχύνεται διὰ τῆς ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας θέσεως τοῦ πάσχοντος ἐπὶ τὰ πλάγια ἢ ἐπὶ τῆς κοιλίας· μεθ' ὃ τίθεται καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ράχews. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης πρέπει ν' ἀποφεύγηται πᾶσα ἐπὶ τῆς κοιλίας ἐπίθλιψις ὅπως ἐμποδισθῇ ἡ πρὸς τὸν φάρυγγα ἐπάνοδος τῶν ἐν τῷ στομάχῳ ὑγρῶν, δι' ἧς θὰ παρεκωλύετο ἡ διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῆς τραχείας δίοδος τοῦ ἀέρος. Μετὰ δὲ ταῦτα κρατουμένης τῆς κεφαλῆς τοῦ πάσχοντος ὅσῳ τὸ δυνατόν κατὰ τὸν ἄξονα τοῦ σώματος, ὁ ἐγχειρίζων τοποθετεῖται ὀπισθεν αὐτῆς καὶ συλλαμβάνων ἰσχυρῶς τοὺς δύο τοῦ πάσχοντος βραχίονας πλησίον τῆς μασχάλης σφύρει αὐτοὺς πρὸς ἑαυτόν,

ἐκ τῶν ἔμπροσθεν πρὸς τὰ ὀπισθεν καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Ἡ κίνησις δὲ αὕτη διὰ τῆς ὑψώσεως κλειδὸς ἀναγκαίως μεταδίδεται εἰς τὸ στέρνον, δι' οὗ πάλιν ὑψοῦνται αἱ ἐπ' αὐτοῦ ἐρειδόμεναι πλευραὶ καὶ οὕτως ἡ θωρακικὴ κοιλότης εὐρύνεται καὶ κατὰ τὰς τρεῖς αὐτῆς διαμέτρους ἄνευ τῆς συνεργασίας τοῦ ἀκινήτου μένοντος διαφράγματος.

Τοιοιτοτρόπως, ἂν δὲν ὑπάρχῃ κώλυμα κατὰ τὴν δίοδον τοῦ ἀέρος, εἰσδύει οὗτος ἐν τοῖς πνεύμοσι, παράγων λίαν αἰσθητὸν ψιθύρισμα, ὅπερ ἐστὶν ἡ εἰσπνοή. Ἀηξάσης δὲ ταύτης παύονται αἱ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις, ἡ δὲ φροντὶς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐκπνοῆς ἐγκαταλείπεται εἰς τὴν ἐλαστικὴν τῶν πλευρῶν ἀντίδρασιν.

Αἱ δὲ πρὸς παραγωγὴν τῆς μηχανικῆς ἀναπνοῆς κινήσεις ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τὸν φυσικὸν ρυθμόν· ἥτοι δεκαπεντάκις ἢ εἰκοσάκις κατὰ πᾶν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας. Ἄν δὲ ἐν τῷ ἀσφυκτικῷ διατηρῆται ἔστι σπινθὴρ ζωῆς, ἀναγκαίως ἔπεται ἡ ἀνάστασις κατὰ τὴν πεποίθησιν τοῦ ἐφευρετοῦ.

Ἄν ὁ πάσχων ᾖ ἰσχνός, βοηθός τις κρατεῖ αὐτόν ἐκ τῶν ποδῶν, ὅπως μὴ ἐνδίδει ὅλον τὸ σῶμα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἐξασκουμένην ἑλξίν· ἐν ἐλλείψει δὲ βοηθοῦ προσαρτῶνται οἱ πόδες ἐπὶ ἀκινήτου τινος ἀντικειμένου. Ἄν δὲ τοῦναντίον ὁ πάσχων εἶναι πολύσαρκος, τότε εὐκτέον ἦθελεν εἶσθαι αἱ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις νὰ ἐκτελῶνται ὑπὸ δύο ἀτόμων ἐνεργούντων ἐκατέρωθεν. Ἐν ἐλλείψει δὲ ἐπικλινούς ἐπιπέδου ἐξαπλοῦται ὁ πάσχων κατὰ γῆς, ἐρείδων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν μηρῶν τοῦ ὀπισθεν αὐτοῦ γονυκλιτοῦντος ἐγχειριστοῦ. Ἄν δὲ οἱ ἐγχειρισταὶ ᾖ δύο, ἡ κεφαλὴ τίθεται ἐπὶ τῶν συνηνωμένων γονάτων ἀμφοτέρων· μεθ' ὃ προβαίνουν εἰς τὴν προρρηθεῖσαν ἐργασίαν.

Ἄλλ' ἐνίοτε ὁ ἀὴρ δὲν εἰσδύει ἐν τοῖς πνεύμοσι, καίτοι μεγάλη κατεβλήθη προσοχὴ περὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὸν Δρα Πακίνην, τὸ κώλυμα τῆς δίοδου τοῦ ἀέρος δὲν εὐρίσκεται

ἐν τῇ γλωττίδι, ὡς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ· διότι, εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ γλωττίς εἶναι ἡ στενωτέρα δίοδος τῶν ἀνωτέρων ἀεροφόρων ὁδῶν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πτώματος ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὕγιου ἀνθρώπου τείνει φυσικῶς νὰ μένῃ ὑνωγμένη· ὥστε τὸ πρὸς δίοδον τοῦ ἀέρος κώλυμα ἔγκειται ἐν τῇ ἐπιγλωττίδι, ἥτις συμμεριζομένη τὴν χαλάρωσιν τῶν λοιπῶν ἰσθμῶν, προσκολλᾶται, κατὰ τὴν ὀριζόντειον θέσιν τοῦ νεκροφανοῦς ἀσφυκτικοῦ, ἐπὶ τῆς ὀπισθίου ἐπιφανείας τοῦ φάραγγος.

Πρὸς θεραπείαν τοῦτου πρέπει ὁ πάσχων νὰ κρατῇται ἐπὶ ἐπιπέδου λίαν ἐπικλινῶς, καὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ ἐγχειρίζων ἐκτελεῖ τὰς ἀναπνευστικὰς κινήσεις, βοηθός τις διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ νὰ ἐνεργῇ ἐλαφράς ἐπιθλίψεις ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς τοῦ θυρεοειδοῦς χόνδρου, ὧν ἀποτέλεσμα θέλει εἶσθαι ἡ ἀνασήκωσις τῆς ἐπιγλωττίδος καὶ ἡ εἰσδυσις τοῦ ἀέρος ἐν τοῖς πνεύμοσι.

Καθ' ὃν δὲ καιρὸν ὁ πάσχων ὑποβάλλεται ὑπὸ τὴν μέθωδον τῆς μηχανικῆς ἀναπνοῆς, ὁ Κ. Πακίνης μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι, ἂν ἐπιτρέπηται ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρισταμένων, ὁ καταποντισθεὶς πρέπει νὰ στεγνωθῇ καὶ θερμανθῇ, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιτρίβωνται τὰ κάτω αὐτοῦ ἄκρα ὅπως ζωογονηθῇ ἡ κυκλοφορία.

Ἄλλ' ὁ ἐφευρετής, νομίζομεν, ἐπισχυλημένος περὶ τὴν γνωστοποίησιν τῆς μεθόδου αὐτοῦ, δὲν ἐπιμένει ὅσον ἔδει ἐπὶ τῆς βοηθητικῆς θεραπείας, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἀσφυκτικούς καὶ μάλιστα εἰς τοὺς καταποντισθέντας.

Ἄς ἐπαναλάβωμεν λοιπὸν ὅτι ἀπαραίτητως ὁ καταποντισθεὶς πρέπει ν' ἀποσπογγισθῇ, νὰ στεγνωθῇ, νὰ θερμανθῇ καὶ νὰ ἐπιτρίβῃ δι' ὑγραμάτων θερμῶν ἢ ἐμβεβρεγμένων ἐν ἐρεθιστικοῖς ὑγροῖς, οἷα τὸ οἶνόπνευμα καὶ τὰ διάφορα αἰθέρια ἔλαια· ὅτι συνταλεπκὸν ἤθελεν εἶσθαι νὰ γαργαλίσωμεν διὰ πτεροῦ τὸ ὑπερίωτον αὐτοῦ ἰσθμὸν, ν' ἀνάψωμεν ὑπὸ τὴν ρίνα του φωσφόρον, νὰ προσφέρωμεν αὐτῷ πρὸς εἰσπνοήν, ἐπὶ τινα δεύτερα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὑγρὴν ἀμμουίαν, νὰ

ποιήσωμεν, εἰ δυνατόν, χρῆσιν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, γαλβανίζοντες τὸ φρενικὸν νεῦρον καὶ τὸ διάφραγμα, νὰ προστρέξωμεν τέλος καὶ εἰς τὴν ἐπίκρυσιν διὰ τοῦ πεπορκατιωμένου σιδήρου, ἀλλ' ἐπικαίοντες τὸ στῆθος ταχέως καὶ ἄνευ βραδύτητος. Τὸ ἀνύσιμον τοῦ τελευταίου τούτου μέσου ἀπέδειξεν ὁ Δωρ Φαῦρος ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ περὶ ἀσφυξίας πραγματείᾳ. Τοιοῦτοτρόπως σὺν τῇ μηχανικῇ ἀναπνοῇ παρέχομεν τῷ καταποντισθέντι καὶ τὰ ρηθέντα θεραπευτικὰ μέσα, ὅπως διεγείρωμεν καὶ ζωογονήσωμεν τὰς νευρικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας.

Προσθετέον δὲ ἤδη ὅτι ἡ τοῦ Πακίνης μέθοδος ὑπερτερεῖ τῶν λοιπῶν, ὡς ἐφαρμοζομένη ἄνευ μηχανημάτων, δηλ. φυσητήρων, σπειροφόρων καὶ τῶν λοιπῶν παραπλησίων, ὧν οὐδὲλως χρῆζει, καὶ ὡς δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ πανταχοῦ, πάντοτε καὶ στιγμιαίως. Ἐπίσης εἶναι προτιμητέα τῆς ἐμφυσήσεως ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, διότι εἶναι ἀπηλλαγμένη τῶν κινδύνων ὑφ' ὧν ἀπειλοῦνται δι' αὐτῆς οἱ πάσχοντες, τοῦ μεσολοβίου δηλ. ἡ ὑποπλευρίου ἐμφυσήματος, τῆς διαρρήξεως τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων καὶ τῆς αἰφνιδίου καὶ κινδυνωδестаῆτος πνιγμονῆς.

Ἐν γένει προκειμένου περὶ ἀσφυξίας ἡ νεκροφανείας, ἐνόσω ἡ καρδία πάλλει ἔτι, ἔστω καὶ ἀνεπαισθήτως, τὰ ρηθέντα μέσα πρέπει ἐν συνόλῳ νὰ ἐφαρμόζωνται τάχιστα καὶ ἐπιμόνως ἐπὶ 3, 4 καὶ 6 ἔτι ὥρας ἂν ἡ νεκρική ἀκαμψία δὲν ἐπῆλθε· ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ἐπὶ συγκοπῆς, ἐπιμέλεια σκόπιμος, ἀφοσιωμένη καὶ ἐπίμονος ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν ἀνθρώπους, οἵτινες ἄνευ αὐτῆς θὰ ἀπέθνησκον ἀναμφιδόλως.

Γ. Ἐαρινός.